

anden; og efter Bordet søgte Ivan igen at føre dem sammen og at faa Per til at udtale sig om sine Planer.

Men Per havde ikke den mindste Lyst til at snakke fornuftigt. Dertil var han altfor optaget af Nanny, der nu ogsaa saa forlokkende dejlig ud i en udringet Raasilkekjole med røde Roser i sit sorte Haar. Han havde haft den Ære at føre hende tilbords, og denne Udmærkelse, og Bordets Glæder, og Anretningens ham uvante Pragt var stegen ham til Hovedet og havde gjort ham overstadig. Inde i Rygeværelset, hvor Kaffen og Likørerne anrettedes for Herrerne, og hvor Onkel Heinrich med diabolisk Skadefryd lumselig blev ved at fylde i hans Glas, var han paa Nippet til at gøre Skandale. Han slog Philip Salomon fortrolig paa Skuldren, roste hans Vine og udtrykte i en hel Tale sin Beundring for Husets Damer. Nogle af de ældre Herrer samlede sig efterhaanden om ham og havde deres Morskab af den unge Mand, der saa aabenbart for første Gang var i ordenligt Selskab.

Inde hos Fru Salomon og Jakobe i Dagligstuen sad en midaldrende, blond Herre, der ikke røg Tobak. Det var en vis Hr. Eybert, en af Byens større Fabriksejere og tillige bekendt som Politiker, en fordomsfri og kundskabsrig Mand med megen Anseelse. Blandt den salomonske Familjes nærmeste Omgang betegnede han i Fortrolighed som Jakobes tilkommende Mand. Han var noget ude over sin bedste Alder, nemlig omkring de fyrrer, og forøvrig Enkemand med to Børn. Hans Kærlighed til Jakobe var en Kendsgerning. Han lagde ikke Skjul paa den hverken overfor Forældrene eller overfor hende selv, og Forældrene var begge velstemte for Partiet. Hr. Eybert var en prøvet Ven af Huset og dertil en meget velstaaende Mand, der ikke kunde mistænkes for at spekulere i et rigt Giftermaal. De saa desuden af forskellige Grunde gerne, at Jakobe giftede sig; og de var i den Henseende under stadig Paavirkning af Familjens Læge, en jødisk Professor, der med stor Aabenhed erklærede, at „det Pigebarn sgu ikke var skabt til at leve som Nonne“.

Med den Mistænksomhed, der regelmæssig vakttes hos den aldrende Frier, saasnart et nyt, ungt Mandfolkeansigt dukkede op i det salomonske Hus, havde Hr. Eybert straks ledet Sam-